

Mompó, l'amic

Fins a mitjan d'agost roman l'exposició d'Hernández Mompó a l'IVAM. Amb motiu d'aquesta oportunitat, l'escultor Andreu Alfaro ha volgut escriure unes ratlles a propòsit de l'amic.

M.Hernández Mompó, Alfaro i Joan Fuster.

ARXIU

Sempre he envejat Mompó. Per a mi fer escultura ha estat sempre un acte voluntari, una decisió. Un treball apassionat, però difícil; quasi contra natura. M'hi he divertit, però he patit; vaja, hi pateixo. Per a Mompó és una forma de viure, un acte espontani, com moure un braç o mirar una dona. Sols una mica de música, una superfície blanca, unes mans que van i vénen, uns colors, un llapis i una goma d'esborrar meravellosa són suficients per a fer un quadre irrepètible, bell i senzill; però fer-lo com Mompó és complicat i difícil, es necessita una saviesa gairebé màgica, malgrat la seua aparença amable i fàcil. És com si poguéssim agafar l'aire i portar-lo al llenç. Per a Manolo el vent és una metàfora, està sempre present en els seus quadres. Res no està quiet, tot es mou. Imatges per

a tocar. Els colors s'esvaeixen, es paren un instant i continuen. Les mans boten i corren d'un lloc a un altre, en el seu passeig per l'espai blanc. Se sent xiular una cançó, un blau, un altre blau, el groc, un punt, una ratlla, dues ratlles, el verd, el rosa, un altre blau, la goma d'esborrar, continua xiulant, una taronja, un nou blau, el llapis, un cotó-en-pel, la goma d'esborrar... s'ha acabat... no, continua. Mai es tanca un quadre de Mompó. Com en les novel·les per entregues, les seues pintures sempre continuen, tots esperen el pròxim capítol, la pròxima exposició.

¿Què ens conta Mompó? Com ell diu: coses. Coses que passen al seu voltant, que personalment l'interessen, i vol que els altres les coneguen. Ell veu el que la majoria de nosaltres no distingim i ens ho relata. És com un es-

crivà de jeroglífics, però nascut a València, paisà teu i meu, que ens transmet misatges saturats de vida, amor, alegria i llibertat; potser per això ha estat sempre estimat i fins i tot comprés. Mai el blanc ha estat un color tan lliure, ni el blau tan feliç. La tragèdia no l'atrau. L'Espanya negra i dramàtica, de la mort i la màstica no l'interessa gens, és un tòpic, un camí tancat que de vegades es converteix en una coartada masoquista per amagar una certa incapacitat per enfrontar-se a la vida i al progrés. Per fortuna per a ell i per a nosaltres, que ens agrada la pintura de Manolo, ell va nàixer i viure bastants anys a la vora del Mediterrani, els necessaris per a omplir-se els ulls de blau, aquest color que tant s'estima i amb tanta generositat ens ofereix en els seus quadres. Manolo no té dimo-

nis, només alguna vegada al capvespre, quan està sol i evoca la seua infantesa, recorda algun *butoni* barrejat entre les cançons que li cantaven per adormir-lo i la caloreta acaronent de pit i els braços de sa mare engronçant-lo. En el seu relat no hi ha aventures, ni històries extraordinàries, tot és senzill i quotidià; sensacions de vida. Res més escrit i menys literari. Sols pintura.

Com sempre, Manolo Mompó continuarà lluitant amb el seu ofici contra l'adversitat, embolicant-la amb mirades de color plenes de vida i plaer. Continua pensant que la vida és l'escenari més meravellos de l'existència, i amb ella i el seu pensament pinta, i pinta sense parar. En els seus ulls encara els quadres més plens d'esperança i joia.

Andreu Alfaro